SABRINA
JEFFRIES
Stříbrná labuť

BARONET

Stříbrná labuť

PRAHA 2017

Přeložila:
DANA ŠIMONOVÁ

Sabrina Jeffries: Stříbrná labuť
Vydání první
Copyright © 1994, 2015 by Deborah Martin Gonzales
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2017 jako svou 2093. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Silver Deceptions vydaného
nakladatelstvím Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.,
New York v roce 2015
Český překlad © 2017 Dana Šimonová
Odpovědná redaktorka Stanislava Moravcová
Korektorka Zdeňka Grigarová
Ilustrace na přebalu © 2017 Jon Paul
Přebal a vazba © 2017 Ricardo a Baronet
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-0603-2

BARONET
Praha 2017

Sabrina Jeffries

Stříbrná labuť

Mé agentce Pamele Gray Ahearnové z Ahearn Agency
s díky za pětadvacet nádherných společných let.
Doufám, že jich zažijeme ještě dalších pětadvacet!

Milí čtenáři,

když nakladatelství Pocket Books znovu vydalo mou knihu *Odhalena láskou,* byla jsem nadšena tím, že mohu jeden z osmi románů, které jsem vydala pod pseudonymem Deborah Martin, revidovat a oživit. Tato raná díla připravila cestu pro mou další kariéru, hlavně historické pozadí, vášnivé scény i temnější tóny románů Deborah Martin. Později jsem využila jejich milostné zápletky, dvojsmyslné trefné odpovědi a lehkomyslný humor v sériích knih z regentské Anglie: Vévodovi muži a Výtečníci z Halstead Hall. Oba tyto romantické cykly jsou naplněny vzrušujícím sexuálním napětím, které čtenáři v mých dílech očekávají. Každý spisovatel sní o tom, že pronikne do co největší hloubky a najde tam osobité a autentické hlasy, díky nimž budou jeho příběhy v očích čtenářů živé. Já jsem hluboce vděčná za to, že mohu tento sen prožívat!

Nyní mám radost, že se po revizi znovu ocitá na pultech knihkupectví další román Deborah Martin *Stříbrná labuť*. V tomto příběhu o londýnské herečce, jdoucí za svým tajným plánem pomsty, a o svůdném markýzi, snažícím se odhalit její tajemství, jsem zvýšila dramatičnost i nebezpečí, obohatila linii příběhu, zhustila dialogy a rozdmýchala každou kapku vášně, aby hořela jasněji než dřív. Byl to vzrušující a uspokojivý počin, a proto ze srdce doufám, že se vám *Stříbrná labuť* stane napínavým a nezapomenutelným čtenářským zážitkem.

Užijte si to!
Sabrina Jeffries

Prolog

NORWOOD, ANGLIE
KVĚTEN 1667

Smrt sama o sobě není ničím; my se jí však bojíme,
neboť nevíme, jaká bude a kam se podějeme.
John Dryden: *Aurangzéb, IV/1*

Nad norwoodským náměstím se válely temné mraky s břichy plnými chladného jarního deště a čekaly, až se zbaví svého břemene. Ten bezútěšný pruh země lemovaly špinavé hromady sněhové břečky. Byl to dokonalý den pro popravu.

Jednadvacetiletá Annabella Taylorová si stáhla kapuci vlněného pláště do obličeje, aby si zakryla vlasy, a tlačila se davem dopředu. Nikdo si jí nesměl všimnout.

Ale nemusela se bát. Třebaže zaujala postavení blízko šibenice, dav, který sledoval s odporným jásotem popravčí káru, jí věnoval jen málo pozornosti.

Nikdo určitě neočekával, že by se přišla podívat na matčinu popravu. Proto by její plán mohl vyjít. Šerif a jeho muži mohli být natolik vyvedení z míry, až je bude osobně žádat, aby jí vydali tělo matky, že by je nemuselo napadnout, aby jí a její služebné Charity Woodfieldové zabránili odnést matčino tělo do vozu, s nímž přijel Charityin otec.

„Mám zlou zprávu," zašeptal jakýsi hlas u Annabellina lokte.

S náhlou předtuchou pohlédla na urostlou, světlovlasou vdovu, která si stoupla vedle ní. Charity byla pouze o pět let starší než Annabella a byla jí spíš starší sestrou než služebnou. „Co je? Co se stalo?“

„Doktor nemůže tělo vaší matky ohledat.“

„Jak to? Dala jsem mu všechno zlato, které jsem měla. Přísahal, že udělá vše, co je v jeho silách, aby ji oživil!“

Annabella četla příběhy o lidech, které se podařilo po oběšení oživit, pokud neměli zlomený vaz. Takový člověk mohl přežít, pokud pouze omdlel před skutečnou smrtí. Například v minulém roce odvezli přátelé tělo muže, který byl oběšen v sousedním hrabství, tajně k doktorovi, jenž ho zahřál a pustil mu žilou, až ten muž opět ožil. Nyní žije zdravý jako rybička v Londýně, nebo tak se to alespoň povídalo.

„Není to doktorova chyba.“ Charity vypadala zachmuřeně. „Nějaký hajzl řekl šerifovi o vašem plánu a nyní se u doktora v domě skrývají vojáci, aby zadrželi vás i tělo vaší matky, pokud byste ho tam dovezla. Dovolí vám odvézt tělo pouze na hřbitov.“

Hrdlo se jí sevřelo zoufalstvím. „Byla to moje jediná naděje, jak ji zachránit.“

Tato žalostná naděje, že se matce nakonec podaří přemoci smrt, ji držela na nohou během matčina krátkého uvěznění, soudu i rozsudku smrti oběšením za vraždu Annabellina otce.

Ne, byl to otčím – což se dozvěděla teprve nedávno.

Spolkla vzlyk, který se z ní dral ven. Nikdo se nestaral o to, že ji Ogden Taylor tloukl tak dlouho, až jeho ubohá manželka nemohla dál snášet krutosti, které páchal na dceři. V očích světa zeman Ogden Taylor spravedlivě trestal dceru, když jeho manželka přišla o rozum a vrazila mu kuchyňský nůž do zarostlé hrudi.

Na řasách se jí zatřpytily slzy. „Nemůže umřít, Charity. Nemůžu to dovolit. Kdyby nebylo mě…“

„Neobviňujte se. On ji k tomu dotlačil. Vaše matka měla nakonec alespoň to potěšení, že ho viděla trpět.“

Annabella nemohla předstírat, že toho muže milovala, ani že si přála, aby ho matka nezabila. Toužila jenom po tom, aby to matka neudělala tak veřejně.

V okamžiku, kdy ji ty zlé myšlenky přepadly, strachy jí vyrazil pot na čele. *Prosím, Bože, já jsem to tak nemyslela. Jenom ji nech žít. Když ji zachráníš, já… já…*

Čím by mohla Boha přesvědčovat, aby přehlédl matčin zločin? Otčím ji nazýval „zplozencem ďábla“, protože snášela jeho bití mlčky. Říkal, že to není normální.

Možná měl pravdu. Ale netušil, že se v nitru stávala někým jiným, aby snesla jeho bití, a jak předstírala, že utrpěla zranění v bitvě jako bojovná královna Boadicea či bohyně Athéna, nebo dokonce Johanka z Arku – cokoli, jen aby dokázala uniknout bolesti.

„Co mám teď dělat?“ zašeptala chraptivě Annabella.

Charity jí položila měkkou dlaň na paži. „Teď už to jde mimo vás, ubožáčku. Nezbývá nic jiného než utéct z tohoto hrozného místa, odvrátit oči od zdejšího zla a vydat se do Londýna.“

„Až to skončí.“ Annabella se zachvěním pohlédla na vodorovné břevno šibenice. Drsné dřevo bylo uhlazené právě uprostřed, kde se vázala smyčka. „Může se stát zázrak. Bůh ji může zachránit.“

„Vaše matka už je mimo lidskou pomoc,“ prohlásila Charity bez nevraživosti. „Tak už pojďte. Odcestujeme do Londýna a připojíme se k mé sestřence herečce. Říká, že divadlo je plné žen, jako jste vy. S vašimi jemnými způsoby můžete snadno získat nějakou roli.“

„Půjdu za chviličku.“ Annabella se snažila dohlédnout na konec ulice, jestli už kára nejede. „Nemám na výběr – tady mě nikdo nechce. Ale ty nemusíš opouštět rodinu. Máš možnost nechat se tady zaměstnat v kuchyni.“

„Na to kašlu! Chci si vydělat pořádné peníze na jevišti. Sestřenka říká, že šlechtici se o herečky perou a že jakákoli hezká žena může najít vévodu ochotného…“

„Na takové věci ani nemysli!“ zasyčela Annabella. „Takové chování přivedlo matku až sem. Kdyby si nezačala s prostopášným šlechticem, nezůstala by pak sama těhotná. A rodiče by ji nepřinutili, aby si vzala toho zemánka, a nemusela by prožít pekelný život, který ji přivedl až k…“ Hlas se jí zlomil ve vzlyknutí.

„Chudinko malá.“ Charity hladila konejšivě své paní záda. „Pojďte odtud. Neměla byste tu být.“

Dav náhle zahlučel a Annabella přenesla zrak tam, kde se na ulici objevil popravčí průvod.

Jako první jel šerif v soudním hávu. Vyhlížel velice vznešeně a odměřeně na muže, který už od státu koupil Taylorovo panství, protože otčím neměl žádného právoplatného dědice. Přitom jí učinil nabídku jiného druhu, kterou ona odmítla. Bezpochyby právě proto si dal pozor, aby předešel jakékoli její snaze o matčino oživení.

Zaskřípala zuby. Šerif dokonal dílo utrpení, započaté necitelným mužem, který byl Annabelliným opravdovým otcem, a zdokonalené Ogdenem Taylorem. Ať táhnou všichni k čertu! Jak je nenáviděla!

To už se do jejího zorného úhlu dostala popravčí kára s matkou. Byla k vozu připoutána řetězy. Těžké železné okovy svíraly její jemná zápěstí a kotníky. Krásné, stříbrem prokvetlé vlasy měla ustřižené, což jen zdůrazňovalo její výraz bezmocného zmatku. Kleče-

la v drkotající káře v bílé košili se sepjatýma rukama a rty se jí pohybovaly v šeptané modlitbě.

„Matko!“ vykřikla Annabella a vrhla se dopředu.

Charity ji strhla zpět. „Ne, ne, drahoušku. Čekají na to, že způsobíte pozdvižení, aby vás také mohli poslat do vězení. Nedejte těm hajzlům příležitost.“

Poslední slova byla řečena s takovou záští, že dodala Annabelle kuráž. Nechala si tu zášť prosáknout až do duše. Potřebovala veškerou sílu nenávisti, aby matku pomstila.

Nechtěla se mstít lidem z městečka. Někteří byli zlí, ale většinou byli k ní i k matce relativně laskaví. Ne, musí najít svého skutečného otce, šlechtice, jemuž matka říkala Maynard a jehož dary – pečetní prsten a báseň s podpisem *Stříbrná labuť* – vytáhla z úkrytu v cembalu, který jí matka prozradila. Pověděla jí o tom teprve přede dvěma dny a posílala Annabellu, aby ho vyhledala a požádala o ochranu.

Annabella by si však raději vyřízla jazyk. Místo toho se ujistí, že otec zaplatí za to, že matku opustil, když ho nejvíc potřebovala.

Z davu se ozval opilecký hlas: „To je dneska parádní den na popravu! Dokonalý den, kdy se bude vražedkyně pěkně houpat!“

Ačkoli ho někdo okřikl, při slově *houpat* sevřela Annabella ruce v pěst. A když jakýsi pouliční prodavač blízko ní nabízel své zboží, jako by to byla nějaká zábavná podívaná na jarmarku, se slovy: „Skopové koláčky na prodej! Dobré a teplé!“, skočila by po něm, kdyby jí Charity neobjala kolem pasu a nezadržela ji.

„Nezpůsobujte si zbytečně utrpení tím, že tu zůstanete,“ šeptala přitom Annabelle. „Vaše matka už je teď na tom stejně, jako by byla mrtvá. Slíbila jste jí, že se na popravu dívat nebudete. Tak ten slib dodržte.“

„Nemůžu ji tu nechat!“ zasyčela Annabella.

Charity zavrtěla hlavou, ale zůstala stát vedle Annabelly.

Rozhrkaná popravčí kára zastavila několik metrů od nich pod šibenicí, kde už visela hrozivá smyčka jako nějaká děsivá napřažená tlapa. Annabella toužila stoupnout si matce po bok, přesto to nutkání potlačila. Kdyby ji matka spatřila, staly by se její poslední minuty nesnesitelnými.

Muž, v němž podle tmavého oděvu a popravčí masky všichni poznali kata, zvedl matku na nohy. Žhavá nenávist, jež naplňovala Annabellu, byla tak intenzivní, až si myslela, že snad celá vzplane.

Zatímco vítr ovinul bílý háv matce kolem těla, kat jí navlékl oprátku přes skloněnou hlavu. Utáhl ji kolem jejího krku a Annabellino hrdlo vyschlo spolu s tím.

Prosím, Bože, zachraň ji. Musíš ji zachránit!

Kat vystoupil z kára. Norwoodský šerif zopakoval silným hlasem rozsudek a potom se zeptal, jestli chce odsouzená ještě něco říct.

Matčino tiché „ne“ rozlítilo dav, který by nejraději slyšel dlouhé přiznání jejích hříchů.

Kat vedl koně dopředu, až nohy Phoebe Taylorové opustily zadní část vozu a neměly už žádnou oporu.

Annabella zavřela oči. Mlčení davu ji přivádělo k šílenství, protože kvůli tomu slyšela, jak šibenice zaskřípěla pod matčinou váhou. Annabella však nevykřikla ani neplakala. Místo toho se modlila usilovněji než kdykoli v životě předtím.

Ať se provaz přetrhne, Bože. Nepověsí ji znovu, když se provaz přetrhne. Vezmou to jako znamení boží. Nech ji žít, a já zůstanu po všechny své dny čistá a svatá, přísahám. Zachraň ji, a já se navždy stanu tvou služebnicí. Prosím, Bože, přísahám!

Neuvědomila si, že mumlá ta slova nahlas a že se její hlas nese nad hučením davu, dokud ji Charity nezačala táhnout dozadu.

„Pojďte, drahoušku, odcházíme," šeptala Charity. „Bůh si ji vzal do své náruče, kam patří. A už ji nevrátí. Pojďte!"

Blízko zaburácel hrom a Annabella prudce otevřela oči. To byla odpověď, ne? Zachránil Bůh matku?

Vtom spatřila šibenici a zaječela. Odtrhla zrak od hrozné podívané a ze rtů jí splynula poslední prosba.

Provaz držel.

V tom okamžiku uzavřela Annabella svou duši i dětské sny do skryté schránky hluboko v srdci a postavila se tak bolesti, jež ji hrozila obrat o rozum. A když tak zatvrdila své srdce vůči mužům a jejich krutostem, slíbila si, že alespoň jeden z nich zaplatí za to, že jí byla matka tak hrozně odňata.

Její otec.

1. kapitola

LONDÝN
LEDEN 1668

„Volně splývající šaty a rozpuštěné vlasy
představují pro mě víc krásy
než všechna kouzla umění.
To zaujme oči, však srdce nezmění.“
Ben Jonson: Epicoena aneb Mlčenlivá žena, I/1

Ať do všech hlupáků hrom bací!“
Už dlouho plynule probíhalo třetí dějství Drydenova *Sira Martina Mar-alla,* když tato slova dočasně ztišila rámus na Lisleově tenisovém kurtu, který sloužil jako divadelní scéna pro hereckou společnost vévody z Yorku už od chvíle, kdy byla divadla po občanské válce znovu otevřena. Oči všech spočinuly na herečce, která tuto větu pronesla s opovržlivou pýchou.

Colin Jeffreys, markýz z Hampdenu, který právě přišel, si ji prohlížel z lóže v první galerii se zvláštním zájmem. Poté nahlédl do obsazení hry, aby se ujistil, že je to žena, kterou měl špehovat pro hraběte z Walcesteru. Stálo tam: *Rose hraje paní Maynardová.*

To souhlasilo. Ačkoli se hrabě zmiňoval o tom, že je neprovdaná, všechny herečky si říkaly *paní*, ať už byly vdané či nikoli, a Colin pochyboval, že existuje víc než jedna s příjmením Maynardová.

Pozoroval vysokou ženu, jež přecházela jeviště. Hrála vtipnou služebnou Rose velice dobře, což ho udivovalo. Jen málo hereček se zajímalo o svou profesi, většina z nich přišla na jeviště jenom proto, aby si tímto způsobem našly nějakého ochránce.

Ani tato žena by s tím neměla problémy, kdyby si něco takového přála. Ačkoli jí obličej lemovaly krátké kučery dané rolí, dlouhé vlasy jí dopadaly vzadu do půlky zad a ve světle divadelních svící tvořily blýskavý ebenový plášť. Byla dobře rostlá, měla dlouhé končetiny a pohybovala se se vznešeností královny.

Přesto kolem sebe šířila prchavý dojem nevinnosti. To vyžadovalo opravdu pořádné herecké umění. A možná i trochu kosmetického vylepšení. Zatímco Moll Davisová si silně zdůrazňovala růžové tváře na bíle napudrovaném obličeji, Annabella Maynardová nic takového neměla, a proto vypadala čerstvě a nezkaženě jako planá růžička.

Tvořila zkrátka perfektní protiklad ke znuděným choutkám přešlechtěného dvora… a vůbec nebyla taková, jakou ji očekával. Možná opravdu našel nesprávnou ženu. Nebyl v divadle vévody z Yorku od chvíle, kdy se vrátil z Antverp, kde pracoval v královských službách, takže zdejší herce neznal.

„Sire Johne!“ zavolal na přítele přes hlasitý šumot hlasů. Jak, proboha, může někdo poslouchat nějakou hru v tomto mumraji?

„Teď ne.“ Sir John Riverton si přitáhl blíž smějící se ženu v masce, jež seděla mezi nimi a věnovala se svému povolání. „Nevidíš, že tahle ubohá dívka je osamělá?“

Ta „ubohá dívka“ právě klouzala jednou ošperkovanou rukou po stehně nahoru Colinovi, zatímco druhou sváděla sira Johna.

„Zrovna *osamělou* bych ji nenazval,“ prohlásil suše

Colin a odstrčil její ruku. „Ta může počkat. Pověz mi o té dívce v bílém."

Sir John obrátil pozornost k jevišti. „Myslíš o Stříbrné labuti?"

Ano, na to Colin zapomněl. Zaregistroval štíhlou šíji té krásky i její vznešená gesta stejně jako stříbrné stuhy, které měla nejen ve vlasech, ale také provlečené v krajkovém límci a v bílých saténových střevíčcích. Na živůtku se jí ve světle svící blýskala stříbrná brož. Bezpochyby na ní byla labuť.

Zřejmě si dala opravdu záležet na tom, aby se její přezdívka vžila. Třeba měl Walcester pravdu, když se cítil ohrožen, ačkoli Colinovi připadala příliš mladá, než aby se mohla účastnit intrik, jejichž součástí byl kdysi hrabě. Colin by hádal, že jí nemůže být víc než dvacet tři let. „Ano, o té dívce s černými vlasy."

Sir John pokrčil rameny. „Je mezi vévodovými herci teprve… asi šest nebo sedm měsíců. Hraje většinou menší role, ale říká se, že už se brzy dostane i k těm větším."

„Takže Moll Davisová by se měla mít na pozoru." Protože paní Maynardová byla zřetelně lepší herečka. „Jak dobře znáš Stříbrnou labuť?"

Smích sira Johna přehlušil na okamžik hovor z vedlejších lóží. „Dost dobře." Když na něj Colin upřel tázavý pohled, dodal: „Ale ne tak, jak se domníváš, jsou tu však jiní, kteří ji znají… řekněme… intimněji."

Colin se zamračil, protože pocítil nevysvětlitelné zklamání. „Takže typická herečka, že?"

„Tak jsem to o ní slyšel. Chladná a odměřená na jevišti, ale v posteli pořádně rozpustilá." Zasmál se. „Domnívám se, že za perly a cetky roztáhne nohy každá hezká herečka. A že ani ona není žádnou výjimkou. Alespoň se to říká."

Colin na ni upřel zkoumavý pohled a hledal nějaké zjevné známky jejího zhýralství. „Kdo přesně to říká?“

„Tak třeba Somerset. Tvrdí, že se prakticky dostal do dluhů kvůli tomu, že jí kupuje spoustu klenotů, a sám víš, že právě on si to nemůže dovolit. Říká, že mu zaplatila… jak to umí jenom žena. Bezpochyby právě teď na ni čeká za kulisami.“

Colin se zamračil. „Ta úchvatná kráska se zahazuje s hejskem, jako je Somerset? Tomu nemůžu uvěřit.“

„Je to druh muže, který ji, jak se zdá, přitahuje. Nebo alespoň jediný druh, s nímž jsem ji viděl.“

To snad ani nemohlo být možné. Vypadala inteligentně a zjevně si byla vědoma své ceny. Dokonce i staré dámy na prvním balkoně si obtočila kolem prstu. Tak proč se zahazovat s domýšlivými hejsky? Nedávalo mu to smysl.

I když v tomto bláznivém úkolu pro Walcestera nedávalo smysl skoro nic. „Chci se s ní seznámit.“

Sir John se zavrtěl na sedadle, aby ulehčil své poraněné noze. „Kdy?“

„Co nejdřív.“

„Potom stačí, když vklouzneš do šatny a počkáš tam na ni.“

„Spolu s ostatními ctiteli? Ne. Chci se s ní setkat o samotě – někde, kde si budeme moct popovídat.“

„Popovídat?“ zasmál se sir John. „Tak se tomu teď říká? Domnívám se, že její komorná může takové setkání zařídit za předpokladu, že k tomu bude její paní ochotná.“ Vstal a ignoroval přitom svou podrážděnou společnici. „Počkej tady, já to zařídím.“

Colin obrátil znovu pozornost na jeviště. Paní Maynardová odešla, což vyvolalo výkřiky „Labuť, labuť!“ u drzých hejsků v přízemí. Ta žena zjevně měla desít-

ky obdivovatelů, mladých i starých, toužících získat si její pozornost.

Potom by to on mohl udělat stejně. Jak jinak by mohl lépe zjistit to, co po něm chtěl vypátrat Walcester? Colin dlužil hraběti laskavost za záchranu života během společného exilu ve Francii. Hrabě mu poté umožnil získat místo v králových službách, což vedlo přímo k tomu, že Jeho Veličenstvo učinilo z Colina markýze z Hampdenu. Colin za to bude provždy Walcesterovým dlužníkem. A proto bylo flirtování s pěknou herečkou kvůli tomu, aby zjistil pro hraběte její tajemství, tím nejmenším, jak se mu mohl Colin odvděčit.

Ne že by to byla nějaká velká oběť! Už dlouho nenašel ženu, která by vyvolala jeho zájem, ale tato dívka ho přitahovala. V letech, kdy se vyskytoval na královském dvoře i kdy pracoval jako špeh, se stal příliš znuděným. Nejspíš bylo načase prozkoumat něco odlišného. Někoho jiného, než kdo byl obvykle na výběr.

Hra pokračovala, ale teď když paní Maynardová opustila jeviště, dost únavně. Právě když skončilo dějství, vrátil se sir John s plnoštíhlou, mladě vyhlížející blondýnkou po boku.

S obvyklým veselým úsměvem sir John prohlásil: „Lorde Hampdene, seznamte se s Charity Woodfieldovou."

Ta nezbednice mu vysekla pukrle a Colin si všiml, že sir John ji podržel za loket, aby jí pomohl se zvednout, a poté jí položil dlaň na kříž se zjevnou familiárností. Nebylo divu, že ten chlap toho tolik věděl o paní Maynardové. Zjevně se zajímal o její služebnou. A soudě podle toho, že ona se od něj nijak neodtahovala, byl ten zájem oboustranný. To však mohlo Colinovi jenom pomoct.